

Arrest

nr. 248 380 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. JANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 8 mei 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie in functie van haar zoon die de Nederlandse nationaliteit heeft en sinds 14 november 2014 in België verblijft.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 6 november 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20)

1.3. Verzoekster diende op 22 mei 2018 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse zoon.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 20 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.5. Verzoekster diende op 26 februari 2019 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van haar Nederlandse zoon.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 6 augustus 2019 een *“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 20). Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 18 december 2019 (RvV 18 december 2019, nr. 230 491).

1.7. De gemachtigde van de minister trof op 16 juni 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 23 juni 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2019 werd ingediend door:

Naam: V.(...)

Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Armenië

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Er werd eerder reeds een beslissing genomen naar aanleiding van voormelde aanvraag dd. 26.02.2019. Deze beslissing dd. 06.08.2019 werd echter vernietigd werd bij arrest RvV 230.491 dd. 18.12.2019, daarom dient heden een nieuwe beslissing genomen te worden. De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 26.02.2019 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met haar zoon V.(...) V.(...) A.(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 72.06.24 665-72. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Armenië (AK0656953) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.11.2010 met meerdere visumstickers en diverse uit- en inreisstempels - verklaring op eer dd. 26.02.2019 waarin betrokkene verklaart dat ze voor het vertrek van haar zoon en schoondochter uit Armenië, samen met wijlen haar echtgenoot, zoon en schoondochter op hetzelfde adres ‘Maristraat 4, bus 5, Jerevan, postcode 0090’ woonachtig waren. Ter staving van deze verklaring op eer werden hun toenmalige Armeense reispaspoorten voorgelegd (reispaspoort Armenië

met n°AA0344432 op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.05.1996; reispaspoort Armenië met n°AB0379245 op naam van de referentiepersoon, afgeleverd op 19.02.1997; reispaspoort Armenië met n°AB0442487 op naam van de schoondochter van betrokkene, afgeleverd op 11.10.1997). Uit deze documenten en de voorgelegde vertalingen blijkt effectief dat de zoon van betrokkene sedert 11.07.1995 op het adres 'Maristraat 4, bus 5, Jerevan' geregistreerd was; haar schoondochter werd op dit adres geregistreerd op 30.10.1997. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was; van haar reispaspoort met n°AA0344432 werd geen vertaling voorgelegd. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet exact wanneer de referentiepersoon en zijn gezin Armenië verlieten; wel blijkt uit de voorgelegde documenten dat dit was vóór 04.02.2003 (geboorte van hun zoon V.(...) J.(...) te Nederland). Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor haar officiële domiciliëring in ons land in november 2016 minstens 13,5 jaar (februari 2003 – november 2016) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden. Een tijdelijk verblijf op hetzelfde adres in het kader van een familiebezoek kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst bepaalde duur dd. 01.05.2011; wijziging arbeidsovereenkomst dd. 02.05.2013; werkgeversverklaring dd. 12.03.2019; bijbehorende loonfiches voor de periode november 2018 - februari 2019 - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de echtgenote van de referentiepersoon: document 'vermindering van de contractuele werkuren' dd. 01.02.2019; arbeidsovereenkomst dd. 01.02.2019; bijbehorende loonfiches voor de periode december 2018 - februari 2019 - attesten dd. 27.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hamont-Achel - aankomstverklaring gemeente Beerse n° 179 dd. 14.12.2015 op naam van betrokkene: uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat ze België verliet op 15.03.2016 om later opnieuw in te reizen - gezinssamenstelling stad Hamont-Achel dd. 21.03.2019 op naam van de referentiepersoon - overlijdensakte n° 2158 op naam van wijlen de echtgenoot van betrokkene, overleden op 15.03.2015 Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 14.11.2014 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat voldaan wordt aan de gestelde voorwaarden. Het gegeven dat betrokkene op 08.11.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen van de Belgische staat, en dat er – bij gebrek aan enige actualisatie – niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert november 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van

gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Verzoekende partij deed de aanvraag tot gezinshereniging reeds op 26 februari 2019, i.e. al 16 maanden alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Echter is verwerende partij verplicht om een recht op verblijf af te leveren indien zij niet binnen de 6 maanden na de aanvraag d.d. 26 februari 2019 een beslissing heeft genomen. De rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde oordeelde in een vonnis met rolnummer 19/25/A van 29 januari 2019 immers dat de Belgische overheid zich niet kan beroepen op haar eigen fout en stelt dat er een subjectief recht is in hoofde van de aanvrager. De Belgische wetgeving alwaar een aflevering van het verblijfsrecht verplicht wordt gesteld na 6 maanden is strenger dan de Europese Richtlijn 2004/38/EU, doch dit houdt niet in dat verwerende partij de Belgische wet links kan laten liggen. Zelfs indien er sprake is van een verkeerde omzetting van de richtlijn naar nationale wetgeving, kan verwerende partij zich niet op haar eigen fout beroepen. Art. 42 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 52 van het KB van 8 oktober 1981 zijn dan ook geschonden. Conclusie eerste middel: De bestreden beslissing is genomen in strijd met de wettelijke verplichting om een verblijfsrecht af te leveren indien er geen beslissing is genomen binnen de 6 maanden. In casu is deze termijn ruimschoots overschreden en is er sprake van 16 maanden. Het eerste middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring.”

2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 42 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

“§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Verzoekster wijst erop dat zij haar vijfde (5de) aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende op 26 februari 2019 en dat de verwerende partij verplicht is om binnen de 6 maanden een beslissing te nemen. Volgens verzoekster is er meer dan 6 maanden verstreken waardoor zij in het bezit zou moeten worden gesteld van een verblijfskaart.

2.3. Artikel 42 van de vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit, schrijft voor dat een beslissing dient te worden genomen binnen een termijn van 6 maanden en dat bij afwezigheid van een beslissing een verblijfstitel moet worden afgeleverd. In weerwil van verzoeksters beweringen kan een nationale bepaling, die niet in overeenstemming is met het Unierecht, niet gehandhaafd blijven. Het Hof van Justitie stelde immers vast dat de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, eerste lid, van deze richtlijn voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, §56). Het hierboven weergegeven artikel 52, §4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit waarbij na 6 maanden zonder onderzoek van de verdere voorwaarden, een verblijfskaart van een familielid van de Unie moet worden afgegeven, is aldus flagrant in strijd met de uitlegging die door het Hof werd gegeven aan artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG. Wegens de voorrang van het Unierecht (HvJ15 juni 1964, nr. 6/64, *Costa/E.N.E.L.*) dient de nationale bepaling buiten toepassing te worden gelaten. Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar betoog dat op grond van artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit een verblijfskaart zou moeten worden afgeleverd. De door de wet voorziene sanctie op het overschrijden van de termijn kan niet worden toegepast.

2.4. Vervolgens rijst de vraag of de termijn daadwerkelijk werd overschreden. Verzoekster lijkt op het eerste zicht te kunnen worden bijgetreden waar zij stelt dat er 16 maanden zijn verstreken tussen haar aanvraag van 26 februari 2019 en de thans bestreden beslissing. Hierbij verliest verzoekster evenwel uit het oog dat er op 6 augustus 2019 reeds een beslissing werd genomen, maar dat haar aanvraag ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad van 18 december 2019 (zie punt 1.6) opnieuw opengevallen is en de gemachtigde van de minister de wettelijke termijn heeft gerespecteerd door op 16 juni 2020 een nieuwe beslissing te nemen.

Er werd geen schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet of van artikel 52, §4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 2°, 47/2, 47/3, §2, 62, §2 en 74/13 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 52, §4 en 58 van het vreemdelingenbesluit en van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

‘De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen’. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97, 47-49) Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: "2. De bestuurshandelingen van de

besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen, worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten". de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel "Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50) de schending van artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 in samenhang met artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 Artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "47/1. Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:... 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;... 47/2. Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. 47/3. ...§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel...". Artikel 58 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981: "Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet." Artikel 52§4 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981: "...Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat...". Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen. Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de huidige bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 52 §4 en 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 kunnen schragen. Ø de aanvraag van verzoekende partij Verzoekende partij heeft op 26 februari 2019 een recht op verblijf van meer dan drie maanden/een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie gevraagd in haar hoedanigheid van "ander familielid - ten laste of deel uitmakend van het gezin" zoals aangeduid op de bijlage 19ter waarvan verzoekende partij diezelfde dag in het bezit wordt gesteld. (stuk 5) Uit de verklaring van verzoekende partij bij de aanvraag d.d. 26 februari 2019 (stuk 18) blijkt onbetwistbaar dat verzoekende partij de aanvraag d.d. 26 februari 2019 doet op basis van "ander familielid...deel uitmakend van het gezin" en NIET op basis van "ander familielid - ten laste". De hierna volgende bewoordingen in de verklaring d.d. 26 februari 2019 laten hierover geen enkele betwisting bestaan (stuk 18): "Bij deze wens ik, mevrouw A.(...) V.(...) (48.01.01-822.66), geboren te Armenië op 1 januari 1948 (zie bijlage 1), een aanvraag gezinshereniging in te dienen op basis van artikel 47/1, 2° Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vw'), als 'ander familielid: in het land van herkomst deel uitmakende van het gezin van de burger van de Unie'...Op die basis wens ik een verblijfsrecht als gezinshereniger 'ander familielid - deel uitmakend van het gezin in het herkomstland' aan te vragen, op basis van art.47/1,2° van de Wet van 15 december 1980." Ø het zogenaamde antwoord op de aanvraag van verzoekende partij in de (bestreden) beslissing De bestreden beslissing betekend aan verzoekende partij op 23 juni 2020 motiveert en beoordeelt slechts zeer summier de aanvraag van verzoekende partij op basis van "ander familielid...deel uitmakend van het gezin" niettegenstaande - zoals hierboven gesteld en aangetoond - de aanvraag ontegenzeggelijk is ingediend op basis van "ander familielid...deel uitmakend van het gezin". Niettegenstaande de aanvraag d.d. 26 februari 2019 expliciet is gebeurd op basis van "ander familielid...deel uitmakend van het gezin" zoals bevestigd wordt in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 18 december 2019, beoordeelt verwerende partij opnieuw zeer uitvoerig de aanvraag vanuit het perspectief "ander familielid – ten laste". De beoordeling van het "ten laste" zijn in de bestreden beslissing is dan ook geheel naast de kwestie. Aangaande het criterium "ander familielid... deel uitmakend van het gezin" zijn enkel de volgende passages in de bestreden beslissing relevant: "... - verklaring op eer dd. 26.02.2019 waarin betrokkene verklaart dat ze voor het vertrek van haar zoon en schoondochter uit Armenië, samen met wijlen haar echtgenoot, zoon en schoondochter op hetzelfde adres Manstraat 4, bus 5, Jerevan, postcode 0090 woonachtig waren. Ter staving van deze verklaring op eer werden hun toenmalige Armeense reispassen voorgelegd

(reispaspoort Armenië met n° AA0344432 op naam van betrokkene afgeleverd op 04.05.1996; reispaspoort Armenië met n° AB0379245 op naam van de referentiepersoon afgeleverd op 19.02.1997; reispaspoort Armenië met n° AB0442487 op naam van de schoondochter van betrokkene afgeleverd op 11.10.1997). Uit deze documenten en de voorgelegde vertalingen blijkt effectief dat de zoon van betrokkene sedert 11.07.1995 op het adres Manstraat 4, bus 5, Jerevan geregistreerd was, haar schoondochter werd op dit adres geregistreerd op 30.10.1997. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was; van haar reispaspoort met n° AA0344432 werd geen vertaling voorgelegd. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburgers te vrijwaren en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet exact wanneer de referentiepersoon en zijn gezin Armenië verlieten, wel blijkt uit de voorgelegde documenten dat dit was voor 04.02.2003 (geboorte van hun zoon V.(...) J.(...) te Nederland). Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor haar officiële domiciliëring in ons land in november 2016 minstens 13,5 jaar (februari 2003 – november 2016) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden. Een tijdelijk verblijf op hetzelfde adres in het kader van een familiebezoek kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. ...” Verder vermeldt de bestreden beslissing nog: “... Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 14.11.2014 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat voldaan wordt aan de gestelde voorwaarden. Het gegeven dat betrokkene op 08.11.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. ...” De bestreden beslissing stelt met andere woorden vooreerst: “Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was; van haar reispaspoort met n° AA0344432 werd geen vertaling voorgelegd.” Verzoekster zou aldus volgens de betreden beslissing niet aantonen in het land van herkomst Armenië te hebben samengewoond met de referentiepersoon, quod certe non, terwijl verzoekster dit onomstotelijk bewijst. Bij de aanvraag d.d. 26 februari 2019 werd immers het paspoort met nummer AA0344432 gevoegd van verzoekster tezamen met een gelegaliseerde vertaling. Dit werd ook duidelijk aangegeven op de inventaris bij het document d.d. 26 februari 2019 dat thans wordt bijgebracht als STUK 18 en waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst als “verklaring op eer d.d. 26.02.2019”. Op dit paspoort staat overduidelijk en nog in fluo aangeduid hetzelfde adres bij de referentiepersoon, namelijk Mari-straat 4, bus 5 te Jerevan. Dit paspoort tezamen met de gelegaliseerde vertaling werden bovendien door verzoekster in het kader van de eerdere procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevoegd bij het verzoekschrift d.d. 27 september 2019 als STUK 9. Verwerende partij heeft dus al in het kader de aanvraag tot gezinshereniging van 26 februari 2019 reeds tweemaal kennis kunnen nemen van het paspoort AA0344432 van verzoekster tezamen met de gelegaliseerde vertaling. Hoe verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook tot de conclusie kan komen dat “uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt echter niet dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was; van haar reispaspoort met n° AA0344432 werd geen vertaling voorgelegd”, is dan ook een raadsel. Vooreerst ontkent men geheel de bewijswaarde van het paspoort. Vervolgens is men blijkbaar dermate onzorgvuldig te werk gegaan bij verwerende partij dat men niet eens heeft vastgesteld dat er wel degelijk een gelegaliseerde vertaling bij het paspoort is gevoegd. Bovendien gaat de bestreden beslissing ook geheel in tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 18 december 2019 waarin in overweging 3.8 hetgeen volgt staat: “... 3.8. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoekster de in punt 3.6 vermelde paspoorten heeft overgemaakt, noch dat hieruit blijkt dat zij, de referentiepersoon en diens echtgenote in Armenië op hetzelfde adres verbleven. In de bijlage 20 kan immers worden gelezen: “De voorgelegde paspoorten verwijzen wel naar hetzelfde adres.” Zonder enige verdere toelichting dienaangaande, wordt evenwel vervolgens geconcludeerd als volgt: “Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.” Uit een lezing van de bijlage 20 kan niet worden afgeleid of verweerder de overgemaakte paspoorten

daadwerkelijk heeft betrokken bij de beoordeling of verzoekster kan worden beschouwd als een “ander familielid, dat deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon”. Evenmin wordt duidelijk gemaakt waarom deze paspoorten onvoldoende zouden aantonen dat zij als een dergelijk familielid kan worden beschouwd. Verzoekster vermag te verwachten dat verweerder de door haar overgemaakte stukken onderwerpt aan een concrete en zorgvuldige beoordeling en hierover concreet motiveert. Dit geldt des te meer gelet op het gegeven dat zij naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag uitdrukkelijk de relevantie van de paspoorten heeft benadrukt in het kader van haar aanvraag als “ander familielid, dat deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon ...”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus bij arrest van 18 december 2019 reeds vastgesteld dat in strijd met de inhoud van de thans bestreden beslissing dat het in casu niet ter discussie staat dat verzoekster de paspoorten heeft overgemaakt en dat hieruit blijkt dat zowel zijzelf als de referentiepersoon en diens echtgenote in Armenië op hetzelfde adres verbleven. Bovendien werd in de reeds vernietigde beslissing d.d. 6 augustus 2019 reeds door verwerende partij gesteld dat de voorgelegde paspoorten wel verwijzen naar hetzelfde adres. Om deze onzorgvuldige wijze van werken alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Voorts stelt de bestreden beslissing het volgende: “Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat” Alhier voegt verwerende partij wederrechtelijk een (tijds)criterium toe aan het artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat helemaal niet in dit artikel is opgenomen. Verwerende partij stelt immers dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging direct dient vooraf te gaan. Art. 47/1, 2° en art 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen enkel dat verzoekster dient aan te tonen dat zij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger. Er is aldus geen tijds criterium dat zou bepalen dat dit deel uitmaken van het gezin de aanvraag tot gezinshereniging direct vooraf dient te gaan. Dit is bovendien een hoogst onduidelijk criterium dat verwerende partij wederrechtelijk toevoegt aan de wet: welke termijn bedoelt men met direct voorafgaat? Bedoelt men dat een aanvraag tot gezinshereniging enkel mogelijk is indien het andere familielid tezamen met de Unieburger migreert? Voor een dergelijke interpretatie bestaat er geen enkele wettelijke basis noch in de Vreemdelingenwet noch in de Richtlijn 2004/38/EG. De Richtlijn 2004/38/EG bepaalt in art. 3, eerste lid: “Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.” De Richtlijn 2004/38/EG bepaalt in twee lid, a) het volgende: “Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;” Overweging 6 bij de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt: “Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gast- land de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van „familieleden” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. “ Vooreerst dient dus te worden opgemerkt dat ook in de Richtlijn 2004/38/EG geen sprake is van het criterium dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Integendeel bepaalt art. 3, eerste lid de bewoordingen “die hem begeleiden of zich bij hem voegen”, hetgeen inhoudt dat het gezin niet samenwoonde direct voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Vervolgens, zelfs indien per impossibile het tijds criterium dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct dient vooraf te gaan een wettelijk criterium zou zijn, quod certe non, dan voldoet verzoekster aan dit criterium. Zowel de Vreemdelingenwet als de Richtlijn bepalen immers wel expliciet dat de gezamenlijke vestiging dient te gebeuren in het land van herkomst, zijnde in casu Armenië. De tijd die verzoekster dan wel de referentiepersoon in Nederland zou hebben doorgebracht, zijn daarmee geheel irrelevant, aangezien de wet en de richtlijn in de meest expliciete bewoordingen stellen dat enkel gekeken dient te worden naar het land van herkomst, zijnde Armenië. Indien er dan gekeken wordt naar de onmiddellijk voorafgaandelijke gezamenlijke vestiging van verzoekster met de referentiepersoon in Armenië, dan dient er vastgesteld te worden dat deze gezamenlijke vestiging het laatste adres was van de referentiepersoon alvorens naar Nederland – tijd die volgens de wet buiten beschouwing dient te worden gelaten want niet in het land van herkomst – af te reizen. Verzoekster voldoet aldus wel degelijk aan het wederrechtelijke tijds criterium dat de gezamenlijke

vestiging de aanvraag tot gezinshereniging onmiddellijk dient vooraf te gaan. Een andere interpretatie van dit tijds criterium zou inhouden dat men in casu immers niet dient te kijken naar het land van herkomst, Armenië, doch naar de tijd van de referentiepersoon in Nederland, hetgeen ingaat tegen de expliciete bewoordingen van zowel de Vreemdelingenwet als de Richtlijn. Desgevallend wil verzoekster de Raad vragen om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie aangaande de interpretatie van het artikel 3, a) van de Richtlijn 2004/38/EG, namelijk: dient overeenkomstig art. 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG het andere familielid direct voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gevestigd te zijn bij de referentiepersoon ongeacht het land alwaar de referentiepersoon woonachtig was of dient overeenkomstig art. 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG het andere familielid direct voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gevestigd te zijn bij de referentiepersoon in het land van herkomst waarbij de tussentijd in een eventueel ander land buiten beschouwing dient te worden gelaten of bestaat er overeenkomstig art. 3, tweede lid, a) van de Richtlijn 2004/38/EG geen criterium dat de gezamenlijke vestiging direct voorafgaand dient te zijn aan de aanvraag tot gezinshereniging? Verzoekende partij woonde in Armenië - zijnde het land van herkomst - op hetzelfde adres als en samen met haar Nederlandse zoon de heer V.(...) V.(...) en zijn echtgenote mevrouw V.(...) K.(...) hetgeen wordt bewezen door de toenmalige paspoorten van verzoekende partij (stuk 9), van haar zoon de heer V.(...) V.(...) (stuk 12) en diens echtgenote mevrouw V.(...) K.(...) (stuk 14). In de drie voormelde paspoorten is uitdrukkelijk vermeld dat zowel verzoekende partij als haar zoon de heer V.(...) V.(...) en diens echtgenote mevrouw V.(...) K.(...) allen op hetzelfde adres gevestigd waren. Deze paspoorten zijn afgeleverd door de Armeense autoriteiten en gaan dus uit, zoals voorzien in artikel 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 "van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.". Er kan dan ook niet worden betwist dat verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie zijnde haar Nederlandse zoon de heer V.(...) V.(...) en diens echtgenote mevrouw V.(...) K.(...). Verzoekende partij toont bovendien aan dat: • haar Nederlandse Unieburger zoon de heer V.(...) V.(...) (en diens Nederlandse echtgenote mevrouw V.(...) K.(...)) voldoende bestaansmiddelen heeft (hebben) en dat geen beroep wordt gedaan op OCMW-steun (stuk 13, stuk 15 en stuk 17) • verzoekende partij een gezinscel vormt met haar Nederlandse Unieburger zoon de heer V.(...) V.(...) en diens Nederlandse echtgenote mevrouw V.(...) K.(...) en hun kinderen; sedert herfst 2016 wonen verzoekende partij en haar zoon en diens gezin onafgebroken samen in België, eerst in Beerse en vervolgens in Hamont-Achel (stuk 16 en stuk 19). Verzoekende partij toont aldus aan een ander familielid van een burger van de Unie te zijn waarbij de referentiepersoon - in casu de Nederlandse zoon de heer V.(...) V.(...) - beschikt over voldoende bestaansmiddelen en er samen met verzoekende partij een gezinscel in België wordt gevormd zodat in toepassing van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 verzoekende partij recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden/een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij heeft aldus de aanvraag van verzoekende partij foutief en onzorgvuldig onderzocht en beoordeeld. Doordat de bestreden beslissing het recht op verblijf van meer dan drie maanden/de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert met bevel om het grondgebied te verlaten terwijl verzoekende partij aantoonde wel recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en wordt de bestreden beslissing niet - in elk geval niet afdoende - gemotiveerd zodat ook de motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet, is geschonden. Doch er is meer: door te overwegen dat verzoekende partij niet aantoonde recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden terwijl de verwerende partij op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken had moeten concluderen dat verzoekende partij wél recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op basis van "ander familielid: in het land van herkomst deel uitmakende van het gezin van de burger van de Unie", schendt de verwerende partij ook artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 52 §4 samen gelezen met artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981. Bij een zorgvuldige juiste afdoende beoordeling had de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij moeten toekennen en het attest van immatriculatie niet mogen afnemen. Conclusie tweede middel: Door de bestreden beslissing grotendeels te motiveren vanuit het perspectief ander familielid ten laste van het gezin van de burger van de Unie terwijl de aanvraag is ingediend op basis van ander familielid deel uitmakend van het gezin van de burger van de Unie en door het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten terwijl verzoekende partij aantoonde recht te hebben op verblijf van meer dan drie maanden op basis van ander familielid in het land van herkomst deel uitmakend van het gezin van de burger van de Unie schendt de verwerende partij de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Aangaande het perspectief ander familielid deel uitmakend van het gezin gaat verwerende partij manifest uit van een verkeerde feitenconstatering aangaande de samenwoning in het land van herkomst en ontkent men zowel het bestaan als de bewijskracht van de stukken die aantonen dat verzoekster in het land van herkomst samenwoonde met de referentiepersoon, alsook voegt men wederrechtelijk een (tijds)criterium toe aan de Vreemdelingenwet, waardoor de verwerende partij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en

het legaliteitsbeginsel schendt alsook schendt de verwerende partij artikel 47/1 2°, 47/2 en 47/3 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de schending van artikel 52 §4 samen gelezen met artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 hetgeen moet leiden tot de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ernstig in het kader van de vordering tot schorsing en gegrond in het kader van het beroep tot nietigverklaring."

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

"2.

paspoort verzoekende partij afgeleverd door de Armeense autoriteiten op 16 november 2010 geldig tot 16 november 2020 met nummer AK0656953

3.

aankomstverklaring verzoekende partij nr. 179 opgemaakt door de gemeente Beerse op 14 december 2015

4.

bijlagen 20 d.d. 2 mei 2017, 14 mei 2018 en 20 november 2018

5.

bijlage 19ter d.d. 26 februari 2019

6.

geboorteakte met vertaling zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) afgeleverd door de Armeense autoriteiten op 27 juni 1972

7.

overlijdensakte met vertaling echtgenoot van verzoekende partij de heer V.(...) A.(...) B.(...) geboren op 23 april 1940 in Armenië en overleden in Jerevan (Armenië) op 15 maart 2015

8.

huwelijksakte met vertaling verzoekende partij met wijlen haar echtgenoot de heer V.(...) A.(...) B.(...) geboren op 23 april 1940 in Armenië en overleden in Jerevan (Armenië) op 15 maart 2015

9.

paspoort met vertaling verzoekende partij afgeleverd door de Armeense autoriteiten op 4 mei 1996 geldig tot 4 mei 2006 met nummer AA0344432

10.

geboorteakte met vertaling verzoekende partij

11.

E-kaart zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) afgeleverd door de Belgische autoriteiten op 1 juni 2015 geldig tot 1 juni 2020 met nummer B 2274063 92 met vermelding "Nationaliteit" "Nederland"

12.

paspoort met vertaling zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) afgeleverd door de Armeense autoriteiten op 19 februari 1997 geldig tot 19 februari 2007 met nummer AB0379245

13.

documenten tewerkstelling en bestaansmiddelen zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...): arbeidsovereenkomst zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) met DAF Trucks N.V. voor bepaalde tijd d.d. 1 mei 2011

wijzigingsovereenkomst arbeidsovereenkomst waarbij de tijdelijke arbeidsovereenkomst wordt gewijzigd in een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur vanaf 2 mei 2013 werkgeversverklaring waaruit blijkt dat betrokkene zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) aldaar in dienst is sedert 2 mei 2011 en een brutosalaris heeft van 32.356,56 euro waarbij nog toeslagen komen
loonfiches van november 2018, december 2018, januari 2019 en februari 2019

14.

paspoort met vertaling schoondochter van verzoekende partij/echtgenote van zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) mevrouw V.(...) K.(...) A.(...) afgeleverd door de Armeense autoriteiten op 11 oktober 1997 geldig tot 11 oktober 2007 met nummer AB0442487

15.

documenten tewerkstelling en bestaansmiddelen schoondochter van verzoekende partij/echtgenote van zoon van verzoekende partij de heer V.(...) V.(...) A.(...) mevrouw V.(...) K.(...) A.(...): arbeidsovereenkomst met Itzu Home BVBA document vermindering van de contractuele werkuren vanaf 1 februari 2019, loonfiches van december 2018, januari 2019 en februari 2019

16.

attest samenstelling van gezin afgeleverd door de gemeente Hamont-Achel d.d. 21 maart 2019

17.

twee OCMW-attesten één op naam van V.(...) V.(...) en één op naam van V.(...) A.(...) d.d. 27 februari 2019 waarbij de algemeen directeur van het OCMW Hamont-Achel verklaart dat de voormelden "nog nooit enige vorm van financiële steunverlening ontving vanwege het OCMW"

18.

verklaring van betrokkene d.d. 26 februari 2019

19.

attest samenstelling gezin Beerse

20.

medisch attest van huisarts dokter S.(...) A.(...) d.d. 20 september 2019

21.

twee documenten van CM ziekenfonds "waarborg ernstige ziekte" en "Notificatie sterk verhoogd risico op borstkanker"

22.

beslissing van 6 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20) (...)"

2.6. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 47/2 en 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen zou schenden.

2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven, die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.8. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet evenals het door verzoekster geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid, in combinatie met artikel 58, van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)"

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 52, §4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 58 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dan weer het volgende:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 november 2018 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn (bijlage 19ter, maar hiervan afstand deed en op 26 februari 2019 een nieuwe aanvraag indiende in de hoedanigheid van *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”*. Hierbij legde ze onder andere een (toen geldig) Armeense reispaspoort neer met nr. AK 0656953.

2.11. Verzoekster belicht in haar tweede middel de door haar ingediende aanvraag en de beslissing van de gemachtigde van de minister. Hierbij betwist verzoekster de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat zij geen gelegaliseerde vertaling zou hebben neergelegd van haar (toen vervallen) Armeense paspoort met nr. AA0344432.

2.12. De Raad stelt vast dat de beslissing op dit punt wellicht een materiële misslag bevat. Daargelaten de vraag of het administratief dossier een vertaling bevat van het (toen vervallen) Armeense paspoort met nr. AA0344432, bedoelt de gemachtigde van de minister waarschijnlijk dat geen gelegaliseerde vertaling werd neergelegd van het (toen geldige) Armeense paspoort met nr. AK 0656953. In elk geval kan de kritiek van verzoekster geen aanleiding geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing omdat deze misslag geen invloed heeft op de uitkomst ervan. Het (toen vervallen) Armeense paspoort met nr. AA0344432 werd door verzoekster neergelegd om aannemelijk te maken dat zij beschouwd moest worden als een *“ander familielid - deel uitmakend van het gezin”* van de referentiepersoon. Uit de beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister dit ook zo heeft begrepen aangezien hierover in de beslissing het volgende wordt gesteld: *“Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs dat ook betrokkene op dit adres woonachtig was...”*, waarna de gemachtigde van de minister onderzoekt of verzoekster in aanmerking komt voor een verblijfskaart als *“ander familielid – deel uitmakend van het gezin”* zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Hierbij geeft de gemachtigde van de minister – in weerwil tot wat verzoekster thans beweert - gevolg aan het gewijsde van het vernietigingsarrest van 18 december 2019 (zie punt 1.6). Verzoekster toont niet aan dat zij ingevolge de onzorgvuldigheid van de verwerende partij belangenschade heeft geleden.

2.13. Vervolgens meent verzoekster dat de gemachtigde van de minister een *“(tijds)criterium”* toevoegt aan artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet door te vereisen dat *“de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat”*.

2.14. In zijn beslissing stelt de gemachtigde van de minister immers dat *“(…) om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de*

beschikbare gegevens blijkt niet exact wanneer de referentiepersoon en zijn gezin Armenië verlieten; wel blijkt uit de voorgelegde documenten dat dit was vóór 04.02.2003 (geboorte van hun zoon V.(...) J.(...) te Nederland). Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor haar officiële domiciliëring in ons land in november 2016 minstens 13,5 jaar (februari 2003 – november 2016) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden. Een tijdelijk verblijf op hetzelfde adres in het kader van een familiebezoek kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

(...)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 14.11.2014 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat voldaan wordt aan de gestelde voorwaarden. Het gegeven dat betrokkene op 08.11.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

2.15. De vraag rijst of de gemachtigde van de minister op basis van de beschikbare gegevens rechtsgeldig kon besluiten dat verzoekster ‘geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon’ in de zin van artikel 74/1, 2° van de vreemdelingenwet omdat de *“gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging”* niet *“direct voorafgaat”*.

2.16. De Raad merkt op dat de begrippen *“in het land van herkomst (...) deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet geheel overeenstemmen met de bewoordingen uit artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Desalniettemin vormt artikel 47/1 van de vreemdelingenwet onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG (zie MvT bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Omwille van de verplichting voor de lidstaten om hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28) en de verplichting om, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie door het Hof van Justitie, dient te worden nagegaan of de toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet *in casu* verenigbaar is met het Unierecht en de uitlegging die het Hof van Justitie aan de toepasselijke bepalingen heeft gegeven (zie HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21). In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), in het bijzonder naar volgende paragrafen van dit arrest:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met

een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

(...)

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden "ten laste" van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Uit considerans (9) van de richtlijn 2004/38/EG en het arrest Rahman blijkt dat het de bedoeling is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, en dus van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, om het recht op vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren en tegelijk *"de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven"*. De derdelander – ander familielid moet behoren tot het huishouden van de Unieburger-referentiepersoon en de binnenkomst en het verblijf moeten vergemakkelijkt worden ter vrijwaring van het recht op vrij verkeer van de Unieburger. Uit het geciteerde arrest blijkt ook dat, wat het 'ten laste' zijn betreft, *"(d)e situatie van afhankelijkheid moet (...) bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie (...)"*.

2.17. De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de hierboven aangehaalde bepalingen en hun interpretatie dat de gemachtigde van de minister in zijn beslissing wijst op *"de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980"* die erop *"gericht (is) het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat"* en daarom stelt dat *"het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat"* en dat *"(h)et gegeven dat betrokkene op 08.11.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen"*.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Unieburger-referentiepersoon op 14 november 2014 vanuit Nederland naar België kwam en een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende als EU-werknemer. Uit niets blijkt dat het recht op vrij verkeer van de Unieburger-referentiepersoon beïnvloed of bemoeilijkt zou zijn geweest doordat zijn moeder in haar hoedanigheid van *"familielid"* in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, of in haar voorgehouden hoedanigheid van *"andere familieleden"*, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, hem niet kon vergezellen bij de verhuis naar een nieuwe lidstaat. Uit de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift blijkt immers dat verzoekster pas voor het eerst in december 2015, toen de referentiepersoon reeds meer dan een jaar in België verbleef, haar zoon in België kwam bezoeken in het kader van een visum kort verblijf.

In haar verklaring op eer (Verzoekschrift, bijlage 18) oppert verzoekster dat haar zoon en schoondochter vroeger in Armenië samen met haar echtgenoot en zichzelf op hetzelfde adres verbleven. Deze situatie dateert van vóór het vertrek naar Europa van de Unieburger-referentiepersoon en diens echtgenote (dus vóór 2003). De Raad wijst erop dat de situatie dat de Unieburger-referentiepersoon in het verleden in zijn land van herkomst deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van zijn ouders, niet ter discussie staat. Dit volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoekster thans automatisch beschouwd zou kunnen worden als *"(ander) familiel(id)"* dat *"deel uitma(akt) van het gezin van de burger van de Unie"* in de zin van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Indien de bloedverwanten in opgaande lijn van de Unieburger-referentiepersoon zich op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zouden kunnen beroepen indien zij in het verleden ooit op hetzelfde adres gewoond zouden hebben, houdt dit immers een totale uitholling in van de voorwaarde van het 'ten laste zijn' van ascendenten uit artikel 40bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de periode die de referentiepersoon in Nederland heeft doorgebracht geheel irrelevant is. In de beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet exact wanneer de referentiepersoon en zijn gezin Armenië verlieten; wel blijkt uit de voorgelegde documenten dat dit was vóór 04.02.2003 (geboorte van hun zoon V.(...) J.(...) te Nederland). Gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene voor haar officiële domiciliëring in ons land in november 2016 minstens 13,5 jaar (februari 2003 – november 2016) geen deel meer uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, kan niet gesteld worden dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geschonden dreigt te worden.”

Op het ogenblik dat het “gezin van de burger van de Unie” zich in België vestigde, bleek dit op basis van de gegevenshistoriek uit het rijksregister, zoals opgenomen in het administratief dossier, te bestaan uit de referentiepersoon, zijn echtgenote en drie (toen minderjarige) kinderen. Er is geen enkele aanwijzing voorhanden dat verzoekster toen deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de burger van de Unie. In haar verklaring op eer (Verzoekschrift, bijlage 18) geeft verzoekster trouwens zelf aan dat zij slechts na het overlijden van haar echtgenoot in maart 2015 en sinds haar aankomst in België “opnieuw één huishouden” vormt met haar zoon. Over de situatie die sedert eind 2015 bestaat wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Een tijdelijk verblijf op hetzelfde adres in het kader van een familiebezoek kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. (...) Het gegeven dat betrokkene op 08.11.2016 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. (...) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine”*.

Uit het betoog van verzoekster blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris op wederrechtelijke wijze een criterium zou hebben toegevoegd aan de bepalingen van de vreemdelingenwet.

2.18. Uit wat voorafgaat blijkt dat de Raad bij machte is om verzoeksters tweede middel te behandelen zonder dat het noodzakelijk is om de door verzoekster opgeworpen prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de interpretatie van artikel 3, a) van de richtlijn 2004/38/EG te stellen. Het antwoord op deze vraag is niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Bovendien is de Raad, gelet op artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen, daar zijn uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

2.19. Waar verzoekster in haar middel aanvoert dat haar zoon voldoende bestaansmiddelen heeft en er geen beroep wordt gedaan op de steun van het OCMW, merkt de Raad op dat in de beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoekster niet kan worden beschouwd als ‘ander’ familielid ten laste van de burger van de Unie. De gemachtigde van de minister stelde hieromtrent immers vast dat niet werd aangetoond dat verzoekster *“onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België”*, en dat evenmin werd aangetoond dat zij *“voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”*. Ten overvloede wordt gesteld dat bepaalde informatie niet werd geactualiseerd zodat *“niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op heden niet ten laste vallen van de Belgische staat, en dat er – bij gebrek aan enige actualisatie – niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend ten laste te nemen”*. Tenslotte wordt gesteld dat *“(h)et gegeven dat betrokkene sedert november 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, (...) geen afbreuk (doet) aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”* Verzoekster weerlegt deze pertinente overwegingen niet. De gemachtigde van de minister kon dan ook rechtsgeldig concluderen dat *“(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

2.20. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 47/1, 2°, 47/2 en/of 47/3, §2 van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 52, §4 en/of 58 van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.21. In een derde middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoekster onder andere de schending aan van 74/13 van de vreemdelingenwet in samenhang met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

(...)

de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d.15.12.1980 Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(...)

Immers, verzoekende partij is een hulp behoevende bejaarde die ziek is en in Armenië geen familie heeft waarop zij kan steunen voor de voor haar levensnoodzakelijke zorgen. Verzoekende partij: • is 72 jaar (stuk 10) • is ziek: in 2017 is in België bij verzoekende partij borstkanker ontdekt waarvoor zij operaties / ingrijpende behandelingen heeft moeten ondergaan en nog steeds onder controle moet blijven - bovendien lijdt verzoekende partij aan diabetes en hypertensie en dient zij dagelijks heel wat medicatie te nemen (stuk 20 en stuk 21) • heeft in Armenië geen familie waarop zij kan steunen voor de voor haar levensnoodzakelijke zorgen: haar echtgenoot is overleden in 2015 (stuk 8 samen gelezen met stuk 7).

(...)

Ook de medische toestand in hoofde van verzoekende partij is bekend aan de verwerende partij. Immers wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de aan verzoekende partij betekende bijlage 20 d.d. 20 november 2018 (stuk 4) en hierin wordt uitdrukkelijk verwezen naar een "medisch attest waaruit blijkt dat mevrouw een kankerbehandeling heeft ondergaan en op heden in nabehandeling is".

(...)

Bovendien dreigt verzoekende partij door de bestreden beslissing, gelet op haar kwetsbare profiel zoals hierboven uiteengezet (hoge leeftijd, weduwe, ziekte, volstreekte afhankelijkheid van haar in België wonende zoon), het slachtoffer te worden van onmenselijke behandelingen absoluut verboden door artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, het terug zenden naar het land van herkomst van een 72-jarige weduwe die ziek is en volstrekt afhankelijk is voor de voor haar levensnoodzakelijke zorgen van haar in België gevestigde Nederlandse Unieburger zoon de heer V.(...) V.(...) en diens gezin is in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

(...)

Indien de verwerende partij stelt dat "Er is geen sprake van...enige medische problematiek op naam van betrokkene" is dit eveneens manifest onjuist daar de bijlage 20 van 20 november 2018 (stuk 4) waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen wel degelijk het heeft over een "medisch attest waaruit blijkt dat mevrouw een kankerbehandeling heeft ondergaan en op heden in nabehandeling is". Indien de verwerende partij hierover hic et nunc meer wenste te weten, had zij hierover verzoekende partij moeten bevragen doch ontkennen dat er een medische problematiek is, is werkelijk een brug te ver! Ook in de eerdere procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de medische problematiek ruimschoots toegelicht met stukken in en bij het verzoekschrift van 27 september 2019.

(...)"

2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.23. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.24. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.25. In haar middel wijst verzoekster erop dat zij 72 jaar is, dat er bij haar in 2017 borstkanker werd ontdekt waarvoor zij nog steeds onder controle moet blijven, en dat zij lijdt aan diabetes en hypertensie.

2.26. De Raad stelt vast dat het administratief dossier een document bevat van 18 mei 2017 waarin een dokter heeft bevestigd dat verzoekster in januari 2017 behandeld werd voor een *“borstkliercarcinoma rechts”* en dat *“in de toekomst een goede follow-up medisch gezien noodzakelijk is”*. Ook uit het document van CM van 6 december 2017 blijkt dat er voor verzoekster een dossier “ernstige ziekte” werd opgemaakt (Verzoekschrift, bijlage 21). Zoals verzoekster terecht stelt, werd dit ook door de verwerende partij vastgesteld in haar beslissing van 20 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), maar wordt hierbij aangestipt dat het medisch attest *“geen afbreuk (doet) aan de wettelijke vereisten waaraan moet voldaan zijn voordat betrokkene het verblijfsrecht als familielid kan genieten”*. Het is onduidelijk in hoeverre de gemachtigde van de minister op de hoogte was of kon zijn van de diabetes, de hypertensie en de coccyxpijn waaraan verzoekster zou lijden (Verzoekschrift, bijlage 20), maar er kan niet worden ontkend dat er bepaalde informatie beschikbaar was over verzoeksters gezondheidstoestand.

2.27. Samen met verzoekster stelt de Raad vast, op grond van wat hierboven wordt uiteengezet, dat de stelling van de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing dat *“(e)r geen sprake (is) (...) van enige medische problematiek op naam van betrokkene”*, feitelijke grondslag mist.

2.28. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoekster:

“Vooreerst noteert verweerder dat uit de verklaringen van de referentiepersoon en verzoekster zelf blijkt dat zij zelfstandig woonde samen met haar echtgenoot tot diens overlijden en evenzeer in staat was om zelfstandig te reizen. Na de diagnose en behandeling voor borstkanker blijkt uit het medisch attest van gespecialiseerd arts Dr. B.(...) van 18.05.2017 dat verzoekster nog wordt behandeld met hormonen waarvoor zij een enkele pil per dag dient in te nemen en voor het overige een goede follow-up vereist is. Verzoekende partij merkt op dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat in deze zin het Europees voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld heeft dat vreemdelingen die onder een verwijderingsmaatregel vallen, zich niet kunnen beroepen op het verder verkrijgen van bijstand en medische zorgen die hen worden verleend. Het feit dat een belangrijke degradatie van de situatie ondervonden zou kunnen worden, is op zich niet voldoende om een schending van het artikel 3 van het EVRM met zich mee te brengen en dat, behoudens uitzonderlijke gevallen, dezelfde bepaling geen verplichting doet ontstaan in hoofde van een toetredende staat om de verschillen in beschikbaar behandelingsniveau tussen deze staat en het land van herkomst van de vreemdeling te verzachten²³.

In dezelfde zin, het feit dat de situatie van de betrokkene minder gunstig zou zijn in diens land van herkomst dan in België, is niet bepalend in de zin van artikel 3 van het EVRM.²⁴

Verzoekende partij toont niet aan heden ziek te zijn zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, indien zij toch van mening zou zijn dat haar medische situatie een terugkeer in de weg staat, staat het haar vrij aan aanvraag in toepassing van artikel 9ter vreemdelingenwet in te dienen.

(...)

Uit de bestreden beslissing volgt uitdrukkelijk concreet en duidelijk dat het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 in rekening werd gebracht door verwerende partij. Er wordt geoordeeld dat zij inderdaad niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon waardoor het aangehaalde gezinsleven niet als argument kan dienen waarom het bevel niet zou mogen worden afgeleverd.

Ondergeschikt, dit artikel verplicht verwerende partij enkel rekening te houden met haar privé –en of gezinsleven, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken,²⁹ welk zij in casu wel deed.”

2.28. Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij *a posteriori* overgaat tot een bespreking van de gezondheidstoestand van verzoekster. De gemachtigde van de minister maakt geenszins aannemelijk dat er met de gezondheidstoestand van verzoekster rekening werd gehouden op het ogenblik van het nemen van de verwijderingsmaatregel, zoals artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorschrijft. Daargelaten de vraag of de actuele gezondheidstoestand van verzoekster de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat, zodat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, blijkt uit het betoog van verzoekster een kennelijke onzorgvuldigheid in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.29. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond en geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN